HK

DEN ANTI-RUSSISKE PROPAGANDA.

Etter at det tyske seierstog var stanset og tilbakeslagene begynte, skiftet den nazistiske propaganda karakter. Den laget myten om "det bolsjevikiske stormløp mot Europa". Tyskernes erobringskrig ble til "Europas kamp for den europeiske kulturs fortsatte liv og for de enkelte folks nasjonale frihet".

Vi burde være blitt immune overfor all nazipropaganda. Vi vet, at den blir drevet etter det prinsipp hitler selv har satt fram med kynisk åpenhet og gjort til rettesnor for Goebbels: "Når man bare lyver ofte nok og høyrøstet nok, vil det alltid være nok av dem som tror det!" Vi kjenner av egen erfaring hva det vil si å bli "reddet" av tyskerne. Vi ser for godt ulven bak fåreklærne, når nazistene plutselig opptrer som forsvarere for hjemmene, friheten, kulturen og den kristne religion. For ingen som kjenner nazismens vesen kan være i tvil om at den nazistiske "nyordning" - som den kjente svenske redaktør J.A.Selander har uttrykt det (Eskilstuna-Kuriren, 1o. mars 1942) "er en nyordning bort fra alle de verdier som den vesterlandske kultur hittil har bygget på, og som den fortsatt må bygge på, hvis den vil bestå". - Vår hukommelse er heller ikke så dårlig, at vi har glemt hvem det var, som uprovosert og uten varsel gikk til anfall på det land med hvilket han hare noen få måneder i forveien hadde sluttet høytidelig "vennskppspakt", og mindre enn 2 år tidligere en 1o-års ikke-angrepspakt. Vi vet at russerne med heltemot og en nesten utrolig offervilje kjemper for det samme som vi: for sine hjem og for sitt fedreland.

Trass i alt dette må vi allikevel regne med, at den anti-bolsjevikiske propaganda innebærer et faremoment - takket være den utbredte frykt for kommunismen og den alminnelige uvitenhet om de virkelige forhold i Russland og om den russiske utenrikspolitikk. Usikkerhet med hensyn til Russland gjør seg også gjeldende hos mange gode jøssinger.

Denne usikkerhet kan komme til å få uheldige følger for vår egen frihetskamp. En falsk Russlandsfrykt grunnet på uvitenhet kan komme til å svekke den åndelige motstandskraft overfor nazismen. Derfor er det en viktig oppgave å motvirke den - ikke ved tom propaganda, men ved saklig opplysning.

Materiale av stor verdi til belysning av det moderne Russland og dets utenrikspolitikk gir den amerikanske Moskva-ambassadør Joseph E. Davies' dagboksopptegnelser, brever til president Roosevelt og andre, og konfidensielle innberetninger til det amerikanske utenriksdepartement. Han har fått tillatelse til å offentliggjøre dem i sin bok "Mission to Moscow" (1942), en av de mest oppsiktsvekkende bøker som er kommet i den senere tid. Davies var ambassadør i Sovjetsamveldet fra 1936 til 1938. Selv er Davies langt fra kommunist. I forordet til boken pressiserer han sin egen innstilling: "Som jeg erklærte overfor Stalin, president Kalinin og de øvrige Sovjet-ledere, er jeg avgjort ikke kommunist. Jeg kalles kapitalist og jeg er stolt av denne betegnelse, men jeg finner ordet "individualist" bedre". - Ved sin åpenhet og fordomsfrihet vant han imidlertid tillit hos Sovjetsamveldets høyeste ledere og kom dem nær inn på livet. Hans bok inneholder en fylde av faktiske opplysninger, verdifulle iakttakelser og kloke kommentarer. Det ville neppe kunne bli gjort noe bedre mottrekk mot den nazistiske "korstogs-propaganda" enn å oversette og spre til norske hjem denne bok av en betydelig og vidsynt demokrat, som på grunn av sin særlige stilling og sine særlige forbindelser har hatt den beste anledning til å se bak kulissene i Sovjetsamveldet. Det lar seg av gode grunner ikke gjøre! Men iallfall en del av hans materiale kan bli gjort mer alminnelig kjent.

Den følgende framstilling bygger vesentlig på Davies' bok, men også på andre kilder, særlig den kjente og høyt ansette journalist Walter Duranty's "The Kremlin and the People" (svensk oversettelse 1943 under titlen: "Bakom Kremls kulisser").

vvv vVv vvv

RUSSLAND OG DEN KOLLEKTIVE SIKKERHET.

Ifølge den nazistiske propaganda var det Stalins plan for enhver pris å utløse x) seg utenfor, inntil motstanderne gjensidig hadde utmattet hverandre. Da skulle han gå til angrep og få i stand verdensrevolusjonen. For å nå dette mål hadde han rustet i 2o år. Hitler innså i tide denne største fare, som noen gang har truet Europa, og ble, ved å gå til kamp mot bolsjevikene, føreren for det korstog som skal redde den europeiske kultur.

Fins det noen som helst kjerne av sannhet i disse påstander? Ønsket russerne virkelig krigen, for gjennom den å kunne fremme den bolsjevikiske verdensrevolusjon?

Svaret er - etter det materiale som foreligger - ikke tvilsomt. Sovjet-lederne ønsket ikke krigen. Tvert om: Ingen annen stormakt gjorde så meget som Russland for å forebygge krigen, skape en kollektiv sikkerhet for fred og sikre de små nasjoner. Den veldige russiske opprustning tjente ikke angrepshensikter, men var svaret mot den stadig økende tyske krigstrussel og skjedde av hensyn til landets eget forsvar.

Den russiske politikk i de siste lo år før krigen var bestemt av den første og annen 5-års plan for oppbygningen av næringslivet og det kulturelle liv, etter at landet i omtrent lo år hadde tumlet omkring på randen av anarki og kaos. Trotsky preket verdensrevolusjon. Men Trotsky var blitt beseiret av Stalin, for hvem utbyggingen av det nasjonale Russland var den ledende idé. Stalin er en praktisk realist og nasjonalist, som overhode bare bibeholdt Komintern (bæreren av den internasjonale revolusjonsidé) av militær-defensive grunner. Han ville som den belgiske minister i Moskva, De Tellier, erklærte i 1937 - "Kaste i grøften hele Komintern i det øyeblikk han var sikker på fred". -

Etter hård kamp hadde Stalins politikk seiret helt, og det var under innflytelse av

x) en europeisk krig, men selv holde

5-års planen begynt å bli åpenbar en helt ekstraordinær framgang med hensyn til utbyggingen av vannkraft, utviklingen av industrien og kommunikasjonene og av sosiale, pedagogiske og forsvars-militære tiltak. For Stalins regime var det av vital interesse at denne utvikling kunne fortsette og massenes levestandard derved bli hevet. En krig ville sette alt på spill. Derfor ble det den russiske utenrikspolitikks hovedoppgave å sikre freden. Det var da også de best orienterte utenlandske diplomater i Moskva fullt klar over. "Stalins politikk er, at han må ha fred for utviklingen av Sovjet-Unionen og for å holde sin egen regjering trygt ved makten", erklærte den belgiske minister i 1937. "Dette er Stalins politikk: Fred for å konsolidere sovjetledernes stilling økonomisk er det de trenger, og de vet det" - skriver ambassadør Davies i et brev til Harry Hopkins januar 1939. Og i mai 39 innberetter han offisielt fra Brüssel, hvor han da var blitt ambassadør, "at Sovjets stilling er viet til fred, både av ideologiske og økonomiske grunner". -

Følger en Russlands utenrikspolitikk i årene før krigen brøt ut, kan vi da heller ikke være i tvil om at det virkelig forholder seg slik. De russiske ledere ble meget snart klar over den fare hitler betød for Europas fred. Deres bestrepelser gikk derfor ut på i samarbeid med de vesteuropeiske demokratier å skape et kollektivt sikkerhetssystem. De anså det som den største fare, hvis hitler skulle få anledning til å ta det ene land etter det annet. Derfor hevdet de med styrke "fredens udelelighet". I den tid Sovjet-regjeringen deltok i Folkeforbundets arbeid, førte den energisk an i kampen for å beskytte små nasjoner. Og den gjorde de største anstrengelser for å få i stand et internasjonalt samarbeid mot angriperstatene. "På grunnlag av mine iakttakelser og kontakter siden 1936" erklærer ambassadør Davies, "tror jeg at det foruten presidenten i De Forente Stater, ikke var noen regjering i verden som så klarere enn Sovjet-regjeringen den trussel som hitler betød for freden og nødvendigheten av kollektiv sikkerhet og allianser mellom ikke-aggressive nasjoner". Ingen presiserte tydeligere og mer nøyaktig enn Sovjet-lederne hva som burde gjøres for å bevare freden og forebygge hitlers plan om krig. "Dette er" - skriver Davies til Harry Hopkins - "et faktum, uansett om deres motiv var ideologisk eller om det var for å sikre deres eget folks trygghet".

Russlands energiske forsøk på å hevde prinsippene om "kollektiv sikkerhet" og "fredens udelelighet" og å samarbeide for fredens bevarelse med Vestens demokratier, førte ikke fram, takket være de reaksjonære kretser i Frankrike og England og den ulykkesalige Chamberlainske politikk. Chamberlains regjering ga stadig etter for hitler og avslo konsekvent ethvert forslag fra Russland om en "realistisk allianse" for å stoppe hitler. Englands politikk i denne tid var sterkt influert av tanken om å spille hitler ut mot Russland. Derfor ble det gjort den ene innrømmelse etter den annen overfor hitler, mens Russland ble isolert. "De europeiske demokratier" skriver Davies i april 1938- "synes med overlegg å spille fasistene i hende ved deres bestrepelser etter å isolere fullstendig denne stormakt (Sovjetsamveldet) fra resten av verden og særlig fra Frankrike og England. Det er sørgelig, men sant."

Det mest avgjørende slag mot arbeidet for kollektiv sikkerhet var Muncheneravtalen. Sovjetsamveldet hadde sammen med England og Frankrike garantert Tsjekkoslovakiet og hadde - som den eneste av garantimaktene - gang på gang forsikret, at det ville oppfylle sine forpliktelser og hjelpe Tsjekkoslovakiet med våpenmakt. Og så blir det av sine forbundsfeller satt helt utenfor, ikke innbudt til München, og ikke engang tatt med på råd ved de forhandlinger som gikk forut. "Muncheneravtalen synes" - sier Duranty - "å være den største ytmykelse Sovjet-Unionen har vært utsatt for siden fredsslutningen i Brest-Litovsk. Slik ble den oppfattet av russerne" Men den var noe mer enn en ytmykelse. Slik Kreml oppfattet München, lå det bak Chamberlains holdning den hensikt å gi hitler mer eller mindre fri hender til å utvide seg mot øst - å la ham følge den linje han hadde trukket opp i "Mein Kampf" og igjen framholdt

i sin Nürnberg-tale 1936, nemlig å gå til angrep mot Ukraines rike hveteområde og Donetsbassengets kull- og jernforråd. "Ingenting" skriver Duranty - "kunne ha vært mer velkommet for engelske og franske statsmenn enn å se den tyske nazismen i dødelig kamp med den russiske bolsjevismen-.. Kreml oppfattet dette naive håp og dets kjærlighet til Chamberlain ble ikke varmere!"

Allikevel var Sovjet-regjeringen ennå våren 1939 villig til å slutte seg sammen med England og Frankrike hvis Tyskland skulle angripe Polen eller Rumenia. Den foreslo at det skulle holdes en internasjonal konferanse av ikke-angrepsstatene for objektivt og realistisk å bli enig om hva det skulle gjøres, og så underrette hitler om at alle ville stå sammen mot ethvert angrep Sovjet hevdet, at dette ville være det eneste som kunne stoppe hitlers aggresjon mot den europeiske fred, og håpet gjennom en slik konferanse å få England og Frankrike til klart å bekjenne farve og binde seg til den kollektive sikkerhets politikk.

Forslaget ble imidlertid avvist av Chamberlain. Ennå et siste forsøk på gjennom s samarbeid mellom Russland og de vesteuropeiske demokratier å stoppe hitler ble gjort sommeren 1939. Forhandlingene strandet først og fremst på Englands og Frankrikes uvillighet til å gi den samme garanti for de baltiske lands sikkerhet og nøytralitet som Russland var villig til å gi med hensyn på Belgia og Holland.

Dette var bakgrunnen for den skjebnesvangre ikke-angrepspakt som i august 1939 ble sluttet mellom Russland og Tyskland. Det var de forgjeves forsøk på å skape en felles front mot hitlers krigsplaner og frykten for at det skulle lykkes den Chamberlainske politikk å gjøre Russland til den som skulle "rake kastanjer ut av ilden for de andre" og alene kjempe mot hitler, som tvang Sovjet-regjeringen til å akseptere den avtale som tyskerne nå tilbød. Derved sikret de seg tid til å ruste og mobilisere sine resurser.

Russlands hensynsløse politikk i tiden like etter må forståes ut fra dets desperate anstrengelser for å sikre seg selv. Det var ikke imperialistisk glupskhet som fikk Kreml til å utfordre verdensopinionen ved å anfalle Finnland, rasere Mannerheimslinjen og skyve sine grenser fram i Bessarabia, Polen og de baltiske land. Det var frykten for det kommende tyske overfall. Og deportasjonene var ikke en hensiktsløs grusomhet eller et politisk trekk, men skjedde av militære grunner. De nyervervede landområder ble betraktet som terreng for forpostkamper, et utenverk til hjelp for forsvaret av de "dybdeslagfelt" som Sovjets ingeniørtropper bygget bak Russlands tidligere grenser.

La oss forøvrig i denne forbinnelse ikke glemme at det var hitler som for å kunne tilfredsstille sine ambisjoner, solgte de tyske stammefrender i de baltiske land. For å få den pakt med Russland, som gjorde det mulig for ham å gå til angrepet mot Polen, prisga han og bifalt utryddelsen av hele den tyske sivilisasjon og det tyske liv i Østersjølandene.

vvv vVv vvv

DEN RUSSISKE OPPRUSTNING.

Da hitler gikk til angrep på Russland, var han overbevist om at russerne skulle bryte sammen på lignende måte som franskmennene. Også de fleste andre, ikke bare i Tyskland, men over alt i verden, mente at den nye krig skulle være slutt om noen uker, høyst noen måneder.

Bare de få, som hadde et særlig intimt kjennskap til russiske forhold, var av en annen oppfatning. Straks ved krigens begynnelse, erklærte eks-ambassadør Davies overfor den amerikanske pressen, at etter hans mening "omfanget av den røde armés motstand ville komme til å forbause verden". Han har fått rett, og hitler har måttet innrømme, at han hadde undervurdert sin motstander.

Nettopp den beundringsverdige kraft i det russiske forsvar er imidlertid blitt ut-

nyttet av den nazistiske propaganda i dens fortvilte forsøk på å innbille tyskerne og de okkuperte land, at Sovjet-lederne hadde planlagt et "overfall på Europa": I 2o år skulle de ha latt folket arbeide som slaver for å tømre sammen den veldige krigsmaskine som skulle gjøre det mulig å undertvinge og bolsjevisere hele Europa og "utslette den europeiske kultur".

Det virkelige forhold er stikk motsatt. Den veldige russiske opprustning var helt defensiv. Den var Russlands svar på hitlers krigstrussel. Den begynte, da hitler -hvis angrepshensikt overfor Sovjet klart var uttalt i "Mein Kampf" - kom til makten, og den økte i voldsom progresjon, ettersom det ble mer og mer klart for Sovjet-Sambandets ledere at forsøkene på å sikre freden ved samarbeid med de vestlige demokratier ikke førte fram. I året 1934 var Sovjet-Sambandets militærutgifter bare vel 3 % av statsinntektene, i 1937 var de vokset til 22 %, d.v.s. henimot 23 milliarder rubler. I 1938 ble forsvarsbudsjettet nesten dobbelt så stort som i 1937, nemlig 4o milliarder og i tillegg dertil ca. 25 milliarder for det industrielle forsvar. I 1939 ble det bevilget 82 milliarder til forsvaret og i 194o ca. 1o5 milliarder, d.v.s. ca. 2o milliarder dollars.

Sovjet-lederne hadde stadig klarere innsett at - som Vorosjilov uttrykte det - "den eneste pålitelige garanti vi har mot et militært angrep på Sovjet-staten, er å holde den røde arme og flåte i en tilstand av virkelig og stadig militært beredskap".

Det var i virkeligheten først årene 1937 og 1938 som ble avgjørende for Sovjet-Russland med hensyn til militære forberedelser, på lignende måte som 194o og 1941 ble det for De Forente Stater. Sovjet-lederne gjennomskuet klart hitlers og mussolinis aggresjonstaktikk. Og de ble sterkt oppskremt av de beviser de under prosessene etter mordet på Kirov fikk for en tysk "femte-kolonne" virksomhet i Russland. Marsjal Tukhatchevsky og 7 andre av arméens høyeste offiserer ble i juni 1937 arrestert for landsforræderisk forbindelse med tyskerne og dømt til døden, ikke av en politisk domstol, men av sine egne offiserskamerater. Det førte til en "utrensning", som etterhånden tok et uhyggelig omfang og et nesten massehysterisk preg og også gikk ut over mange uskyldige. Men resultatet var iallfall, at da den tyske invasjon kom, "var det ingen sudetiske Heinlein'er, ingen slovakiske Tiso'er, ingen belviske De Grelles, ingen norske quislinger i det sovjet-russiske billede". Eller som en høy franskmann uttrykte det overfor Duranty: "Glem ikke, mon ami, at i Russland skjøt de medlemmene av femte-kolonne og i Frankrike gjorde vi dem til statsråder. De ser resultatet i dag - i Vichy og på den røde krigsfront."

Da så Tsjekkoslovakiet falt og Frankrike og England på hitlers forlangende utelukket Russland fra München-forhandlingene, mistet Sovjet-lederne håpet om et felles forsvar mot nazistene. Det var under inntrykket av dette forhold de enorme forsvarsbevilgninger ble gitt og planene lagt for utvidelse av krigsindustrien og bygging av nye anlegg og fabrikker for produksjon av tanks, fly og annet krigsmateriell, ikke bare i Donetsbasenget, men framfor alt dypt inne i landet. Men det var først i juli 194o - da hitler syntes å seire helt i vest og Russland følte faren bli overhengende - at Sovjet-regjeringen utferdiget det dekret, som utskrev praktisk talt all russisk arbeidskraft til krigsarbeid.

Utlandet oppfattet dette dekret som en uhyre tvangsforanstaltning, som hos massene ville skape mistro og uvilje mot regjeringen. Men arbeiderne svarte med en enestående oppslutning om Kreml og erklærte seg villige til å gjøre det ytterste for landet.

Takket være sine lederes forutseenhet, sitt folks fedrelandskjærlighet og offervilje og sine enorme materielle resurser, står Russland i dag, til tross for tapet av Ukraine og Donetsbassengets industriområder, ennå overordentlig sterkt og kan med seiersforvissning se de kommende kamper i møte.

Det er bygget nye ammunisjons og rustningsfabrikker så langt øst, at de er sikret mot ethvert angrep på marken og fra luften. I Ural-fjellene finns veldige fabrikker, Ural-Mash ved Sverdlovsk, den største i Europa for landbruksmaskiner, som nå produserer krigsmateriell, et stålverk ved Novotogil,

som etter amerikansk uttalelse "skulle kunne vekke misunnelse hos United States Steels ledere", det veldige anlegg for jern og stål i Magnetogorsk i søndre Ural, og en rekke kjemiske fabrikker, som under amerikansk overoppsyn er blitt oppført i vestre Ural og kan konkurrere med Deuna og Dupont. Ennå lenger øst, 2.400 km. øst for Ural, ligger et ennå større stålverk, større enn Krupp og Skodaverkene, Kuznetsk eller som det nå kalles Stalinsk. Og bortenom det igjen de nye byer ved kysten, Khabarovsk, Komsomolsk og Vorosjilovsk, for 10 år siden åpne steppe- eller fiskebyer, i dag industrisentra som allerede regner sine innbyggere i hundretusener.

vvv vVv vvv

HVA KJEMPER RUSSERNE FOR?

Nazistenes program for den nye verdensorden kan en uttrykke med to ord: "Herrefolkets diktatur". Hva russerne kjemper for, kan en uttrykke like enkelt: "Forsvaret av hjem og fedreland.

Russernes patriotisme er dyp og ekte, og den har ført til at fedrelandets idé har vokset seg stadig sterkere i forhold til ideen om den internasjonale sosialisme. Alt i årene 1934 - 35 ble ordet "sosialistisk fedreland", som hadde vært gjengs siden revolusjonen, erstattet av ordet "rodina" - fødelandet. Gjennom presse, radio, teater, skoler og foredrag er i de siste 10 år fedrelandskjærlighetens idé blitt stadig styrket. Stadig ble det innprentet at det var hver sovjetborgers plikt å elske og arbeide for sitt land og kjempe for det, hvis det ble angrepet.

Russerne elsker sitt land. De er stolte av det. Og ungdommen er begeistret over de veldige framskritt som er gjort under 5-års-planene. I 1924 utbrakte industrien 6 milliarder rubler, i 1937 85 milliarder. Jernbanefrakten vår i 1924 33 millioner tons, i 1936 323 millioner tons. Handelsflåten var i 1928 på 327.000 tons, i 1935 1.350.000 tons. Antallet telefoner øket i årene 1928-1936 fra 880.000 til 2.100.000. I 1913 ble det utgitt 26.174 bøker med henimot 87 millioner eksemplarer, i 1936 var det 43.348 bøker med 571 millioner eksemplarer.

Til tross for den voldsomme økning av forsvarsutgiftene i årene like før krigen, holdt utgiftene for sosiale og kulturelle formål skritt med militærutgiftene og overgikk dem. I 1928 ble det gitt ut til sosiale og kulturelle formål ca. 1½ milliard rubler, i 1937 26½ milliard. Barnehaver, skoler, høyere utdannelse, kunst, radio, hospitaler o.s.v. ble i stadig større utstrekning gjort tilgjengelig for et folk, hvis store masse tidligere ingen muligheter hadde.

Men Russland er veldig, og det lå i tsartiden i vesentlige henseender langt tilbake for det øvrige Europa. Det nye Russland må derfor naturligvis sees på bakgrunn av det som var. Duranty forteller en liten episode, som bedre enn all statistikk belyser hvorfor den russiske ungdom kjemper som den gjør.

"Jeg glemmer aldri", forteller han - "da jeg ved universitetet i Moskva gikk for å treffe en ung mann som jeg kjente, og fant ham sammen med 3 kamerater stuet sammen i et værelse på 3 meter i kvadrat. Det fantes bare 2 senger, men telefon og sentralvarme. Naturligvis ingen laken - bøker stablet opp over alt og bare ett bord å arbeide ved for alle 4. Ikke noe bad, men "moderne sanitetsanordninger" nede i forstuen, som en kunne kjenne lang vei. Jeg sa derfor til den unge mannen: "Det må være vanskelig for Dem å arbeide under slike forhold." - Han så rart på meg og svarte nølende: "Vet De hva min første erindring er? Jo, jeg pattet en gris, på det sted jeg var født, et treskur som støtte opp til huset til den kulakbonden som min far tjente hos. Skjulet var bygget så nær som mulig inn til kulakens kjøkkenovn, for vi hadde ikke noen ovn selv. Og ikke noe annet heller, utenom vår store fete gris og dens unger. Vi var 7 barn, nesten nakne og alltid sultne, og jeg var nummer 5. Mor trakk meg vekk fra grisen - det er min aller første erindring om livet - og hun sa: "Små griser er verd penger, men unger er bare i veien", og med dette kjørte hun meg bort i en krok. De

synes at dette her er vanskelige forhold? Kanskje for Dem, men for meg er det et himmerike. Jeg får anledning til å lære noe, å bli ingeniør. Jeg betaler ikke leie, får klær og mat og 3o rubler om måneden til sigaretter og fornøyelser. Jeg kan komme meg fram i livet, bli et menneske og ikke et svin. Det er det Lenin og Stalin har gjort for meg og millioner andre. Dere utlendinger forstår det ikke, men vi forstår det. Tro meg, om vi noen gang blir satt på prøve, om de noen gang rører ved vårt Russland, kommer vi til å slåss for det til det ytterste."

Det nye Russlands symbol er den røde farve: "den røde ungdom", "den røde armé" o.s.v. Den anti-russiske propaganda har knyttet dette ord sammen med tanken på blodig revolusjon. Men på russisk har ordet rød ikke noe av revolusjon i seg. Det russiske ord krasny kommer av samme rot som krasivy, som betyr vakker: rød er farver for liv, for sol for det varme blod. Det "Røde Torv" i Moskva betyr det "elskelige" eller "vakre" torvet, ikke det torv som er blitt farget rødt av blod eller "Revolusjonstorvet". Om den "røde armé" taler russerne, ikke i betydning av "revolusjonsarméen", men i betydning av "den prektige ærerike arméen".

Det russerne i denne krig kjemper for, er ikke den blodige verdensrevolusjon, men ganske enkelt retten til selv å bygge sitt land og bestemme dets framtid.

vvv vVv vvv

HVÅ HAR VI Å FRYKTE AV RUSSLAND.

Ambassadør Davies, som ikke er yrkesdiplomat, men utdannet som jurist og forretningsmann og selv er en av de framtredende eksperter på stålindustriens område, hadde anledning til å gjøre vidstrakte reiser i Sovjetsamveldet og studere de store industrielle foretagender, som er vokset opp under 5-års-planene. Han forteller at det som gjorde særlig inntrykk på ham, var entusiasmen, alvoret, dyktigheten og likevekten hos de menn, alle unge, som hadde hånd om de bedrifter han besøkte. Denne store klasse unge folk er i fyr og flamme over de nye perspektiver som åpner seg ved å anvende vitenskapen og industrien på deres lands store naturlige rikdommer.

Russland gjennomgikk i tiden før krigen en økonomisk og industriell utvikling som kan sammenlignes med den De Forente Stater gjennomgikk for en 5o - 6o år siden. Ungdommens ergjerrighet er oppflammet, utdannelsesmulighetene er blitt enormt øket, man er blitt klar over landets uhyre, ennå ikke utnyttede resurser. For lang tid framover åpner seg i landet selv tilstrekkelig avløp for den ergjerrige ungdoms hele energi. Det er mer enn nok å gjøre i selve Russland til at landet trenger utvidelser. I alt vesentlig er Russland selvforsynende. Det behøver ikke å konkurrere med de kapitalistiske land. Noen erobringslyst har det ikke vist. Før det gikk til krigen mot Finnland for å sikre det livsviktige forsvar av Leningrad, hadde det, som kompensasjon for de "territoriale garantier" det trengte, tilbudt viktige grensereguleringer og andre innrømmelser i Russisk Karelen.

Under Stalins regime er tanken om verdensrevolusjonen trått i bakgrunnen til fordel for arbeidet med den nasjonale oppbygging. Det har hatt en dyptgående innflytelse på selve systemet. Det er ikke lenger det dogmatisk-kommunistiske, men snarere en statskapitalisme, hvor hver enkelt blir lønnet etter sin dyktighet og sitt arbeides betydning. Den offisielle innstilling overfor hjem, familie, skilsmisse, religion, og fedreland er blitt en helt annen enn i revolusjonens første år. I 1935 ble besluttet gjennomført en alminnelig demokratisering av forfatningen. Det ble innført alminnelig stemmerett, hemmelig og direkte valg og full religionsfrihet.

Ennå har imidlertid denne demokratiske reformen ikke virket tilstrekkelig. Ennå styres Sovjetsamveldet etter det totalitære prinsipp. Men det er allikevel en avgjørende forskjell mellom det tyske og det russiske diktatur. For nazistene er "førerprinsippet" og det dermed følgende diktatur idealet.

Volds- og maktforherligelsen er uttrykk for deres nye "nordiske religion". Humanitetsidealet er for dem et utslag av svakhet og dekadanse. Sovjet-lederne derimot forsvarer diktaturet bare som et gjennomgangsstadium, som er nødvendig for å beskytte massenes interesser, inntil folket blir modent til å styre seg selv under et system, hvor den enkeltes frihet og rett er sikret.

Nazipropagandaen framstiller det som om vi nå bare hadde valget mellom nasjonal-sosialismen og bolsjevismen.

Det er en av de mange propagandaløgner. Hele utviklingen i Sovjetsamveldet før krigen borger for at Russland ikke vil true vår frihet og suverenitet i tilfelle en engelsk-amerikansk-russisk seier.

Vi ønsker intet fremmedstyre og ville kjempe like forbitret mot et russisk herredømme som vi nå kjemper mot det tyske. Det alt overveiende flertall av det norske folk vil heller ikke tåle noe diktatur. Nettopp denne tid, hvor vi ikke lenger har noen rettssikkerhet, har mer enn noen gang før levendegjort rettsstatens idé for oss. Under et diktatur blir menneskets mest umistelige verdier trått under fot. Vi ønsker våre liv, våre rettigheter, vår menneskeverdighet, beskyttet ved lover, som ingen regjeringsmakt vilkårlig kan krenke. Vi vil FRIHET OG RETT.

vvv vVv vvv